

Arrest

nr. 306 773 van 16 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 22 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE VLAMINCK, die verschijnt voor verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 18 december 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 3 januari 2023 om internationale bescherming. Op 24 oktober 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1988 in Tripoli, de Libische nationaliteit te bezitten, Arabier van origine en moslima te zijn. Uw vader is in mei 1998 een natuurlijke dood gestorven, uw moeder is in 2022 overleden. U hebt 4 volle zussen en 1 volle broer. Uw zus A. (...) is in 2018 tijdens een auto-ongeluk omgekomen samen met haar echtgenoot, zij probeerden op dat moment hun wijk te ontvluchten omwille van de oorlog. Alle anderen wonen met hun respectievelijke gezinnen nog steeds in Libië. U hebt 4 halfbroers langs moederszijde van wie er drie de Algerijnse nationaliteit hebben daar uw moeder ook met een Algerijnse man

gehuwd is geweest. Langs vaderszijde hebt u ook nog zes halfbroers, één van hen is in 2021 overleden ten gevolge een ziekte. U hebt met hen allen, ook met uw Algerijnse stiefvader, een goed contact.

In 2011 hebt u uw bachelor in business management behaald aan de Al Wifaq universiteit en u werkte als ambtenaar op de dienst burgerzaken in Al Hadba; daarnaast deed u vrijwilligerswerk in een organisatie die zich inzette voor weeskinderen.

Uw huwelijk, dat op 15 augustus 2021 via volmacht gesloten werd, is op een traditionele manier tot stand gekomen. Op dat moment verbleef uw man, A. A. M. K. (...), in België, hij heeft hier immers op 23 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend, waarom dit was weet u niet, en op 3 mei 2021 werd hem door het Commissariaat-generaal de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van de toenmalige veiligheidssituatie in Libië. In december 2021 werd de huwelijksnacht voltrokken, uw man was toen vanuit België naar Tripoli gereisd en jullie verbleven bijna een maand in een hotel in Tripoli. In deze periode bezochten jullie familie, gingen jullie op restaurant en dergelijke, jullie kenden in deze periode geen problemen. Uw man keerde dan weer naar België terug, waarom hij dat deed, dat weet u niet precies, deels had dit te maken met de algemene situatie in Tripoli die niet stabiel is voor jonge mannen, zo stelt u. U kon hem toen niet vergezellen omdat u niet over de juiste documenten beschikte.

Gezinshereniging bleek evenmin een optie om uw man hier te kunnen vervoegen daar hij hiervoor niet aan de voorwaarden voldeed. Op 15 december 2022 hebt u uiteindelijk Libië verlaten met uw eigen paspoort en bent u met een visum (toerisme) naar Turkije gereisd om dan verder via Nederland naar België te komen waar u op 3 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indient.

U vraagt asiel aan omdat u bij uw man wil zijn, bovendien bent u hier op 19 februari 2023 bevallen van jullie zoontje Ah. (...), hij heeft de Libische nationaliteit zo stelt u, en wilt u voor hem hier een goede en veilige toekomst daar de algemene situatie in Libië naar uw mening niet in orde is. Daarenboven is tijdens uw zwangerschap gebleken dat u, zo stelt u, lijdt aan MS en geeft u aan dat behandeling in de Arabische landen niet mogelijk is, dit bent u in België te weten gekomen. Tot slot geeft u aan nooit persoonlijke problemen in Libië te hebben ervaren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken voor: uw paspoort, uittreksel burgerlijk register, huwelijksakte met vertaling, uw rijbewijs, badge werk, geboorteakte zoontje en medische stukken in uw hoofde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt ten aanzien van uw land een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

U hiernaar gepeild verklaart u uitdrukkelijk nooit persoonlijke problemen in Libië te hebben ervaren, evenmin heeft uw familie ooit persoonlijke problemen gekend. Uw zus A. (...) en uw schoonbroer zijn in 2018 weliswaar omgekomen, doch dit was naar uw zeggen tijdens de oorlog toen ze hun buurt wilden ontvluchten, bijgevolg was dit een gevolg van de toenmalige veiligheidssituatie (CGVS p.4, 8).

U gevraagd waarom u hier een verzoek indient, antwoordt u 'ik ben naar hier gekomen om mijn man te vervoegen (...)'. U gevraagd of u via de procedure van gezinshereniging dit heeft proberen te bereiken, geeft u aan dat uw man niet voldoet aan de voorwaarden gezien hij een leefloon krijgt (CGVS p.8). Door de Protection Officer gevraagd of ze goed begrepen heeft dat u Libië enkel verlaten heeft om uw man hier te vervoegen, beaamt u dit en voegt u toe dat u, daar u hier intussen bevallen bent van een zoontje, voor hem hoopt op een betere toekomst. De algemene situatie in Libië is momenteel niet in orde, in de toekomst wordt het misschien beter, zo geeft u aan (CGVS p.8). Deze door u aangereikte asielmotieven zijn louter persoonlijk van aard en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie, u hebt deze stap gezet omdat u voorlopig

niet in aanmerking komt voor gezinshereniging. Wanneer u nog aangeeft hier een betere toekomst voor uw zontje te willen omdat de algemene situatie in Libië niet oké is, dient aangestipt dat ook dit een louter persoonlijk gegeven is en te vaag om hieruit een vrees in zin van de Geneefse Conventie te kunnen afleiden. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat de veiligheidssituatie in Libië in een onderstaande paragraaf wordt besproken.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Libië. U geeft immers zelf aan, en hier herhaalt het CGVS zich, dat noch u noch uw directe familie ooit persoonlijke problemen hebben gekend in Libië, noch zijn jullie ooit politiek actief geweest (CGVS p.6, 8).

Wanneer u aangeeft te kampen te hebben met medische problemen en u in Libië geen adequate verzorging kunt krijgen, dient opgemerkt dat u zich voor deze problematiek dient te richten tot de gekijkte procedure.

Voorts dient wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus die uw echtgenoot (...) werd toegekend in België omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Libië, te worden opgemerkt dat deze ondertussen drastisch gewijzigd is (zie infra) en dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker op dat gegeven moment. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, iets wat gezien het geheel van bovenstaande observaties niet het geval is.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; de COI Focus Libië: De gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar. Beide machtsblokken kregen

militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Op 26 en 27 augustus 2022 probeerden aan Bashagha gelieerde gewapende groepen de controle over te nemen en de regering Dbeibah te verdrijven uit Tripoli. Er braken daardoor gevechten uit in Tripoli tussen rivaliserende groepen, dewelke op zaterdag 27 augustus stopten. Het lukte de Stability Support Apparatus en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. De gebeurtenissen van 26 en 27 augustus 2022 in Tripoli vormen het zwaarste geweldincident in de Libische hoofdstad in 2022 en hebben aangetoond dat er een politieke impasse is tussen de eerste ministers Dbeibah en Bashagha. Het werd ook duidelijk dat Bashagha met de actuele machtsverhoudingen er niet in slaagt om de controle over de hoofdstad te veroveren. Zijn medestanders in Tripoli zijn verzwakt na deze confrontatie. Geen van de partijen in dit politieke conflict is evenwel alleen sterk genoeg om haar wil te kunnen opleggen aan de anderen.

Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, was er tijdens de verslagperiode verder sprake van toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven tijdens de verslagperiode in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Ook het geweld dat eind augustus 2022 in Tripoli plaatsvond was hoofdzakelijk doelgericht van aard, waarbij de rivaliserende groeperingen elkaar viseerden. De aard van het gebruikte geweld zorgde er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Burgers kwamen in het kruisvuur terecht en geraakten geblokkeerd tijdens de gevechten. Tijdens de gevechten die er plaatsvonden vielen uiteindelijk 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral

doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er toch sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 lopen gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Deze tendens zet zich verder tot augustus 2022. Het aantal veiligheidsincidenten bleef in de eerste acht maanden van 2022 laag net als het aantal te betreuren burgerslachtoffers. Tussen maart en eind augustus 2022 vonden er 12 incidenten plaats waarbij 23 burgerdoden vielen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 41 (februari- april 2022), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/g/files/tmzbd1461/files/reports/DTM_LBY_R41_IDP_Returnee_Report_Final.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare

informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“13. In hoofde van verzoekster in onderhavige zaak is er ongetwijfeld sprake van een reëel risico op schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Het feitenrelaas toont dit ten overvloede aan. Alvorens Libië op 15 december 2022 te hebben verlaten was verzoekster werkzaam als ambtenaar op de dienst burgerzaken bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Al Hadba. Zij combineerde deze job met haar rol als vrijwilligster bij de Stichting Hanaa voor weeskinderen.

Hoewel haar takenpakket als ambtenaar voor haar vertrek slechts uit administratieve taken bestond, werkte zij onder het toezicht van kolonels en ander militair personeel, wat haar een interessant doelwit maakt voor gewapende groeperingen en andere bendeleden, voor wie geweld geen onbekende is. Ook in haar rol als vrijwilligster kwam verzoekster onder de bijzondere aandacht van bovenvermelde groeperingen te staan.

14. Gezien haar echtgenoot reeds eerder gevangen werd genomen door de Reda brigade en bij ontsnapping het land diende te ontvluchten omwille van zijn functie als lid van de veiligheidsdiensten in de haven van Tripoli, begon ook bij haar de terechte vrees te leven dat zij tevens aan hetzelfde geweld als haar echtgenoot zou worden blootgesteld. Op dat moment was verzoekster ook reeds op de hoogte van haar zwangerschap en wilde zij zichzelf als haar ongeboren kind in veiligheid brengen.

15. Het gaat inzake bovendien om een gevaar dat volledig eigen is aan de specifieke situatie van verzoekster als ambtenaar en vrijwilligster en als echtgenote van dhr. A. A. M. K. (...). Een terugkeer naar Libië zou verzoekster immers opnieuw blootstellen aan dit risico (zie overweging 26 Richtlijn Subsidiaire Bescherming). Verzoekster maakte weldegelijk een correcte inschatting van de situatie in Libië. Zij maakte dit tevens hard in het verhoor door meerdere malen aan te geven dat haar situatie momenteel in Libië niet in orde is en dat zij ook niet weet of dit in de toekomst zal verbeteren.

16. Hoewel de CGVS van deze functies en deze specifieke situatie op de hoogte was, is zij in haar motivering volledig aan deze punten voorbijgegaan. De CGVS erkent immers zelf dat de situatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot toekenning van een internationale beschermingsstatus. De CGVS geeft ook aan dat het geweld hoofdzakelijk doelgericht van aard is en dat dit voornamelijk bestaat uit doelgerichte aanvallen op controleposten alsook doelgericht geweld tegen burgers. De CGVS legt in casu de focus steeds opnieuw op het argument dat de asielaanvraag louter om persoonlijke redenen is ingegeven en niet uit een gegronde vrees voor vervolging of ernstig lijden van verzoekster omwille van haar functies als ambtenaar op de dienst burgerzaken van het Ministerie van Binnenlandse zaken of huwelijk met haar echtgenoot, wat van haar het perfecte doelwit zou maken. Op geen enkel moment verwijst de CGVS naar of gaat zij in haar motivatie dieper in op deze omstandigheden. Het is ook niet omdat verzoekster in Libië nog geen concrete geweldplegingen heeft gekend dat bij haar dergelijke vrees niet zou kunnen bestaan.

17. Ook het argument van de CGVS dat 'niettegenstaande de politieke impasse in het land, er toch sprake is van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië' moet met een korrel zout worden genomen. De Belgisch Overheidsdienst Buitenlandse Zaken raadt ten zeerste af om naar Libië te reizen, omwille van 'het constante risico op instabiliteit en geweld'. De veiligheidssituatie blijft zeer onvoorspelbaar en gevaarlijk, met 'een hoog risico op confrontaties tussen gewapende groepen, aanslagen en ontvoeringen door terroristen en criminelen' (stuk 5).

18. Bovendien blijkt uit de Corruption Perceptions Index (vrij vertaald: Corruptie Perceptie Index) dat Libië slechts 17 op 100 scoort, waarbij een score van 100 staat voor 'very clean' en een score van 0 staat voor 'highly corrupt'. De Corruption Perceptions Index is de belangrijkste wereldwijde indicator van corruptie in de publieke sector. De index biedt een jaarlijkse momentopname door de mate van corruptie in landen en gebieden over de hele wereld te rangschikken. De score die aan Libië werd toegekend is sinds 2020 niet veranderd, wat aantoont dat Libië ook geen enkele significante vooruitgang heeft geboekt in de strijd tegen corruptie sinds dat jaar (stuk 6).

Uit een artikel van de Corruption Perceptions Index van 31 januari 2023 omtrent het Midden-Oosten en Noord-Afrika blijkt dat de regio nog steeds worstelt met autoritaire regimes wat aanleiding geeft tot de alomtegenwoordige burgerlijke onrust en gewelddadige conflicten terwijl de burgers vechten voor hun rechten en hun stem om gehoord te worden. De instabiliteit en machtsconsolidatie voeden de politieke corruptie en de vicieuze cirkel van autoritarisme, corruptie en conflicten. Naast Jemen en Syrië behoort Libië tot de top 3 van slechts scorende landen (stuk 7).

Ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 blijkt dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië nog steeds niet is beteugeld. Verschillende elites strijden immers nog steeds met elkaar om de olievoorraden van het land. Vooral in de westelijke regio en langs de zuidelijke grens wakkeren de gewapende groepen de spanningen en de voortdurende instabiliteit aan, terwijl de bevolking demonstreert voor beter toegang tot basisvoorzieningen. Dit alles wakkert de strijd tussen de fracties en de voortdurende instabiliteit aan.

19. Daarnaast laat de gezondheidszorg het in Libië nog steeds te wensen over, wat het voor verzoekster, gezien haar ziekte gediagnosticeerd als zijnde Multiple Sclerosis (stuk 4), onmogelijk maakt om naar Libië terug te keren. In 2022 bleek namelijk uit een beoordeling van 116 instellingen voor eerstelijnsgezondheidszorg door de WHO en het Primary Health Care Institute dat de meeste acute tekorten hadden aan antibiotica, insuline, bloeddrukmedicijnen en andere essentiële geneesmiddelen (stuk 8).

Desondanks de steun van de WHO bestaat momenteel nog geen landelijk informatiesysteem om gezondheidsgegevens te kunnen verzamelen, om medische voorraden te controleren en gezondheidsbehoeften te beoordelen. Doordat er door politieke verdeeldheid geen overeenstemming kon worden bereikt over gezondheidsbudgetten, is de situatie verder verslechterd. Libiërs die het zich kunnen veroorloven reizen voor medische behandeling daarom beter naar het buitenland om hun disfunctionele en chaotische binnenlandse gezondheidszorgsysteem te vermijden (stuk 9).

Multiple Sclerosis is een chronische aandoening is van het centrale zenuwstelsel waarbij de behandeling bestaat uit een combinatie van specifieke medicatie en revalidatie. Het laat duidelijk zijn dat het falend gezondheidsstelsel in Libië voor verzoekster desastreuze gevolgen zal hebben.

20. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster een onmogelijke bewijslast wordt opgelegd, daar zij een onmeetbaar element, namelijk de mate op willekeurig geweld, dient te bewijzen. Anderzijds blijkt ook dat alle aangehaalde elementen weldegelijk in de richting wijzen dat de politieke situatie in Libië nog steeds niet onder controle is en dat er in hoge mate sprake is van corruptie, dewelke niet anders geïnterpreteerd kan worden dan als constitutief voor een reëel risico in hoofde van verzoekster. Er kan dus moeilijk anders besloten worden dan dat hier weldegelijk voldaan is aan de voorwaarden voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"21. Er dient te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van verzoekster, in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, hoofdzakelijk is ingegeven door haar vrees op willekeurig geweld ten gevolge van haar functies en haar huwelijk met haar echtgenoot en dus niet om louter persoonlijke redenen, waaronder bijvoorbeeld haar ziekte.

Hoewel de CGVS zelf aangeeft dat het geweld in Libië doelgericht is en dat elke individuele situatie en persoonlijke omstandigheden dienen te worden onderzocht, is de CGVS volledig aan deze specifieke situatie van verzoekster voorbijgegaan. Door dit element van de uiteenzetting van verzoekster volledig buiten beschouwing te laten, laat de CGVS na op het belangrijkste element te antwoorden.

22. Op grond van het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de CGVS in belangrijke mate is tekortgeschoten in haarmotiveringsverplichting, in die zin dat haar beslissing op foutieve grondslagen berust. De beslissing is ongeldig."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden een fotokopie van een identiteitsdocument van verzoekster (stuk 3), medische rapporten (stuk 4), een reisadvies met betrekking tot Libië van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (stuk 5) en algemene informatie over de situatie in Libië (stukken 6-9) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 10 april 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) twee identieke aanvullende nota's neer waarbij zij de COI Focus "*Libië. Burgerslachtoffers 2022-2023*" van 6 december 2023 voegt en waarin zij refereert aan het "*Algemeen Ambtsbericht Libië*" van de Nederlandse Rijksoverheid van september 2021, aan het "*Algemeen Ambtsbericht Libië*" van de Nederlandse Rijksoverheid van februari 2023 en aan het "*Libya: Displacement and Solutions Report*" van IOM van augustus 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Libië, te vrezen dat zij zal worden ontvoerd door gewapende mannen of dat zij om het leven zal komen door de oorlog. Haar zus en de echtgenoot van haar zus zouden op 2 september 2018 tijdens een vuurgevecht om het leven zijn gekomen toen zij de oorlogssituatie wilden vermijden. Zij verklaart ook naar hier gekomen te zijn om haar man, aan wie hier op 3 mei 2021 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, te vervoegen en wijst er daarnaast nog op dat zij lijdt aan Multiple Sclerosis (MS) en dat de behandeling daarvoor in Arabische landen niet mogelijk is.

Te dezen is de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt ten aanzien van haar land een gegronde vrees voor vervolging te moeten koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt beargumenteerd:

"U hiernaar gepeild verklaart u uitdrukkelijk nooit persoonlijke problemen in Libië te hebben ervaren, evenmin heeft uw familie ooit persoonlijke problemen gekend. Uw zus A. (...) en uw schoonbroer zijn in 2018 weliswaar omgekomen, doch dit was naar uw zeggen tijdens de oorlog toen ze hun buurt wilden ontvluchten, bijgevolg was dit een gevolg van de toenmalige veiligheidssituatie (CGVS p.4, 8).

U gevraagd waarom u hier een verzoek indient, antwoordt u 'ik ben naar hier gekomen om mijn man te vervoegen (...)'. U gevraagd of u via de procedure van gezinshereniging dit heeft proberen te bereiken, geeft u aan dat uw man niet voldoet aan de voorwaarden gezien hij een leefloon krijgt (CGVS p.8). Door de Protection Officer gevraagd of ze goed begrepen heeft dat u Libië enkel verlaten heeft om uw man hier te vervoegen, beaamt u dit en voegt u toe dat u, daar u hier intussen bevallen bent van een zoontje, voor hem hoopt op een betere toekomst. De algemene situatie in Libië is momenteel niet in orde, in de toekomst wordt het misschien beter, zo geeft u aan (CGVS p.8). Deze door u aangereikte asielmotieven zijn louter persoonlijk van aard en hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie, u hebt deze stap gezet omdat u voorlopig niet in aanmerking komt voor gezinshereniging. Wanneer u nog aangeeft hier een betere toekomst voor uw zoontje te willen omdat de algemene situatie in Libië niet oké is, dient aangestipt dat ook dit een louter persoonlijk gegeven is en te vaag om hieruit een vrees in zin van de Geneefse Conventie te kunnen afleiden. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat de veiligheidssituatie in Libië in een onderstaande paragraaf wordt besproken.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Libië. U geeft immers zelf aan, en hier herhaalt het CGVS zich, dat noch u noch uw directe familie ooit persoonlijke problemen hebben gekend in Libië, noch zijn jullie ooit politiek actief geweest (CGVS p.6, 8).

Wanneer u aangeeft te kampen te hebben met medische problemen en u in Libië geen adequate verzorging kunt krijgen, dient opgemerkt dat u zich voor deze problematiek dient te richten tot de geijkte procedure.

Voorts dient wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus die uw echtgenoot (...) werd toegekend in België omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Libië, te worden opgemerkt dat deze ondertussen drastisch gewijzigd is (zie infra) en dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker op dat gegeven moment. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, iets wat gezien het geheel van bovenstaande observaties niet het geval is.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u

daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in het eerste middel van haar verzoekschrift louter te beperken tot het herhalen dat (i) haar situatie in Libië momenteel niet in orde is en dat zij ook niet weet of dit in de toekomst zal verbeteren, dat (ii) haar echtgenoot reeds eerder gevangen werd genomen door de Reda brigade en bij ontsnapping het land diende te ontvluchten omwille van zijn functie als lid van de veiligheidsdiensten in de haven van Tripoli en dat zij vreest dat zij aan hetzelfde geweld als haar echtgenoot zou worden blootgesteld en dat (iii) zij lijdt aan MS en dat de gezondheidszorg in Libië nog steeds te wensen overlaat, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Waar verzoekster in het eerste middel nog betoogt dat haar takenpakket als ambtenaar haar een interessant doelwit maakt voor gewapende groeperingen en andere benedeleden en dat zij ook in haar rol als vrijwilligster onder de bijzondere aandacht van bovenvermelde groeperingen kwam te staan, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Op geen enkel moment tijdens de administratieve procedure heeft verzoekster ervan gewag gemaakt dat zij door haar werkzaamheden als ambtenaar en als vrijwilligster de aandacht heeft getrokken van gewapende groeperingen of benedeleden. Meer nog, verzoekster antwoordde negatief op de vragen of zij zelf of haar ouders, (half)broers of (half)zussen ooit persoonlijke problemen hebben gekend in Libië (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook in haar verzoekschrift laat zij na verder te duiden wanneer, hoe of door welke concrete gewapende groeperingen of benedeleden zij geviséerd werd of op basis van welke indicaties zij ervan uitging dat dit gebeurde. Met een dergelijk summier betoog dat bovendien op geen enkele wijze wordt gestaafd, maakt verzoekster het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in haar hoofde niet aannemelijk. Zij dient de door haar aangevoerde nood aan internationale bescherming immers *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook de stukken die verzoekster in de loop van de administratieve procedure heeft voorgelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'), kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Het paspoort, het uittreksel van de burgerlijke stand, de huwelijksakte, het rijbewijs en de geboorteakte van haar zoontje kunnen de identiteit en de reisweg van verzoekster staven. Deze elementen worden *in casu* niet betwist, maar hebben geen betrekking op de problemen die verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst stelt te vrezen. Om dezelfde reden doet ook de fotokopie van haar identiteitsdocument die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) geen afbreuk aan het voorgaande. Met de badge van haar werk toont verzoekster niet aan dat zij in Libië omwille van haar werk als ambtenaar op de dienst burgerzaken in het vizier is gekomen van gewapende groeperingen of benedeleden, noch dat zij hierdoor in de toekomst daarvoor moet vrezen. Uit de medische stukken – ook de medische rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoekster, stuk 4) – blijkt ten slotte dat verzoekster lijdt aan MS. Ook dit wordt niet betwist, doch wat dit betreft wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoekster zich voor haar medische problemen dient te richten tot de geijkte procedure. De Raad wijst wat dit betreft op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Het reisadvies met betrekking tot Libië van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (stukkenbundel verzoekster, stuk 5) en de algemene informatie over de situatie

in Libië (stukkenbundel verzoekster, stukken 6-9) vermogen aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekster. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen besluit de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In twee identieke aanvullende nota's die verwerende partij op 10 april 2024 neerlegt, wordt op basis van meer recente informatie over de situatie in Libië tot een zelfde besluit gekomen. Dit besluit wordt in deze aanvullende nota's als volgt onderbouwd:

“Sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 ontstond er in Libië een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvonden die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt-het-vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen de Dbeibah en Bashagha hield aan gedurende 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen, waartussen.. fricties blijven bestaan als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië, een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020, wat gelijk loopt met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groepen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen, de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen te omsingelen en uiteindelijk in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving in augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste vijf burgers omkwamen en tien burgers gewond raakten.

Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Verder bleven plaatselijke gewapende confrontaties plaatsvinden tussen georganiseerde criminele groepen om de controle van illegale activiteiten. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten van 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan.

Het Libyan National Army (LNA), onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020. De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden in Libië waren. Het aantal binnenlandse ontheemden was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is (zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023).

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

De informatie die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, ligt in de lijn van de informatie waarop deze analyse is gestoeld en kan dan ook niet tot een andere conclusie leiden. De Raad wijst erop dat *in casu* niet wordt betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het door verzoekster voorgelegde reisadvies met betrekking tot Libië van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking (stukkenbundel verzoekster, stuk 5), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoekster die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoekster verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Libië.

Ten slotte toont verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aan die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
I. VERLOOY,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

I. VERLOOY	D. DE BRUYN
------------	-------------